

Groesbeek aan de grens

De snelste weg van Arnhem naar Groesbeek gaat via Duitsland, met zicht over de velden en heuvels. De commissaris van de koning legde voor zijn gemeentebezoek op donderdag 8 juni een net iets andere route af. De eerste halte was in congrescentrum Holthurnsche Hof in Berg en Dal voor een besloten overleg met het college van burgemeester en wethouders.

Intergemeentelijke samenwerking was het onvermijdelijke eerste agendapunt voor het gesprek met de gemeenteraad, in het gemeentehuis in Groesbeek. Zonder samenwerking redden de gemeentes het namelijk niet meer, dat geldt voor de kleinere en de grote gemeentes. Zeker niet na de grote decentralisaties. “Heeft u grip op de jeugdzorg?”

De raad van de gemeente Berg en Dal heeft indertijd meteen een werkgroep geformeerd om het proces goed te volgen ‘en we moesten wel de conclusie trekken dat die grip, die invloed niet zo groot zijn.” “Je eigen lokale kleur bepalen, op de grens tussen kaders en uitvoering, daar lopen we vaak vast”. Ook verwezen raadsleden naar de kritische geluiden vanuit de psychiatrische jeugdhulpverlening over het nieuwe stelsel. “We kunnen niet vaststellen of de kwaliteit nu inderdaad beter is dan in het vorige stelsel; wel dat het ons erg veel kost: we zitten wat dat betreft echt aan de grens.” De vraag vanuit de raad was onder andere of de provincie geen onderzoek kan starten naar de effecten van de decentralisatie.

De commissaris herinnerde de raadsleden er aan dat het de gemeenten zelf waren die via de VNG aandrongen op deze nieuwe taak. De provincie heeft nu geen enkele taak meer op dit gebied. Het zou nuttig zijn als de regio’s eens bij elkaar in de keuken kijken.

Hij voelde niet veel voor een onderzoek door de provincie: ‘niet omdat het me niet interesseert, maar als de provincie iets onderzoekt, moeten we ook iets met de resultaten daarvan doen. En we gaan er simpelweg niet over. Wat we wel kunnen doen is het delen van kennis faciliteren.”

Kunnen we de verantwoordelijkheid nog nemen voor die onderwerpen waarvoor we verantwoordelijk zijn? Zo formuleerde een raadslid de kernvraag. “Misschien zijn we wel te ver doorgeslagen in de decentralisatie.” Tegen deze somberheid in onderstreepte de commissaris de positieve ontwikkelingen en kansen: de gemeente zit nu eenmaal dicht bij de inwoners.

Daarmee ging het gesprek naadloos over naar het volgende onderwerp: de nieuwe vormen van democratie en burgerparticipatie: “En ik heb nog nooit zo’n lange lijst van burgerinitiatieven gezien

als in uw gemeente.” Maar het kan ook simpel, aldus een raadslid: “ik ga twee keer per jaar met mijn buurtgenoten rommel opruimen in de wijk. Na afloop drinken we een kopje koffie en ik zorg dat ik altijd pen en papier bij me heb om alle noden en geluiden goed te kunnen noteren. “

Ten slotte liep de raad nog even leeg over de traagheid en stroperigheid van de provincie als het gaat over de veiligheid van de provinciale wegen binnen de gemeente: “we vragen al jaren om veiliger oversteekplaatsen maar ze zijn er nog steeds niet.” “Luistert de provincie wel naar de bewoners?” “We gaan kritisch kijken naar de functies van onze wegen, want die varieert enorm. En als we iets aan de snelheid willen doen, moeten we ook iets aan de weg doen. Want een bord er neerzetten, is allang niet meer genoeg.”

De commissaris zegde toe met het college van B&W te gaan praten over een zebrapad over de Bredeweg, maar dan zal daar ook een verhoging moeten komen. “Want anders creëren we schijnveiligheid.”